

Kommentarar til innspelsnotat om regionale jazz-, folkemusikk-, og kompetansesentra

Ole Bull Akademiet og Osafestivalen har med interesse lese dokumentet om regionale kompetansesenter for musikk. Vi har gjort oss nokre tankar som vi håpar kan vere til nytte i det vidare arbeidet. Nokre av innspela er spesifikt retta mot folkemusikkfeltet, då det er dette som er vårt arbeidsområde.

Innspelsnotatet om dei regionale kompetansesentra tydeleggjer at det etter vår meining er for mange senter med for utydeleg innhald. Etter å ha lese gjennom rapporten er det ikkje så lett å halde oversikt på alle sentra og forkortingane på desse. Vi tviler ikkje på at det i botn har lege gode intensjonar til grunn for samarbeid, men kven som samarbeider verkar for oss å vere tilfeldig. Det er også svært ulikt innhald i dei ulike sentra, der nokon er reine produksjonsarenaer, medan andre har eit meir diffust virkeområde.

Begrepsbruken kompetansesenter står fram som svært utydeleg for oss i notatet. Kva ligg i ordet kompetanse og kven treng denne kompetansen? Dei aller fleste musikarar er med i ein fagorganisasjon (MfO, Gramart m.m.), mange er med i ein rettighetsorganisasjon (Tono, NOPA, NKF), og ganske mange, og særleg innafor folkemusikkfeltet, er med i ein interesseorganisasjon (FolkOrg, Noregs Ungdomslag). Driv ein eige plateselskap er det nærliggande å bli med i ein bransjeorganisasjon, t.d. Fono, og driv ein festival er t.d. Norske festivaler eller Norske Konsertarrangørar naturlege organisasjonar å vere medlem av. Bransjetreff som ByLarm og Folkelarm presenterer artistar for kjøparar, media, festivalar og publikum. ALLE desse driv med kompetanseutvikling gjennom kurs og seminar. Ein kan nærast gå turrsokk frå eit bransjeseminar til eit anna. Då bør spørsmålet stillast om kva kompetanse dei resterande nettverka/sentera som vert omtalt i notatet kan stille med, som ikkje er dekt av eitt av dei andre ledda i den kulturelle nærings-/tilbydarkjeda?

Eit anna og naudsynt spørsmål dukkar så opp: Brukar storsamfunnet desse pengane godt og effektivt, eller kan ein bruke midlane på ein betre måte?

Ole Bull Akademiet er, gjennom Bachelorprogrammet til Griegakademiet (UiB), ein sentral aktør i Noreg når det gjeld å utdanne nye folkemusikarar. Det viktigaste for våre studentar er å få spelestader/konsertscener når dei har slutført utdanninga. Jazzsentra og dei to folkemusikksentra har ei klårt definert produsentrolle. Slike treng vi fleire av. Når Regjeringa i 2012 la ned den offentlege konsertordninga tok dei samstundes vekk ein viktig turnémoglegheit for folkemusikkfeltet. Det er ingen organisasjon som har erstatta dette bortfallet. Når Rikskonsertene si skulekonsertordninga no i praksis er vengeklippa frå 2016, er frykta vår stor for at folkemusikktilbodet blir handtert ulikt og tilfeldig i mange fylke og kommunar. Kulturelt har Distrikts-Noreg tapt i dette politiske

spelet, uavhengig av politisk farge, og særleg folkemusikken kan ein frykte at kjem til å bli skadelidande.

Vi meiner difor at det er naudsynt å gå i saumane på forvaltninga av midlane som no går til kompetanseheving av musikkfeltet, og vurdere om delar av dette heller burde vore disponert ut til det produserande feltet, i form av turnéproduksjon og oppbygging og styrking av allereie eksisterande konsertstader i dei ulike distrikta og landsdelane.

Med unnatak av Tempo kan vi ikkje sjå at dei regionale kompetansesentra nyttiggjer seg kompetansen som sit rundt i universitets-og høgskulemiljøet i Noreg. I det heile verkar det litt tilfeldig kven som samarbeider og ikkje, og kven som har teke initiativet til slike senter.

Vårt råd er ut frå dette at det frå statleg hald blir:

- Gjeve klår bestilling på kva dei ulike sentra skal gjere
- Gjeve klår melding om kven som skal/bør samarbeide
- Sett klare forventingar til resultat

Vi håpar at desse innspela kan vere nyttige i arbeidet vidare.

Voss, den 3. april 2017

Med helsing

Jo Asgeir Lie
Rektor, Ole Bull Akademiet

Tormod Kleiveland (sign.)
Leiar, Osafestivalen